

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 kwietnia 2013 roku powódka (...) (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. wniosła o przywrócenie utraconego na skutek naruszenia przez pozwaną (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” spółkę komandytową z siedzibą w W. posiadania lokalu użytkowego nr (...) położonego w budowlu przejścia podziemnego w W. przy ul. (...). J./Al. (...) II i zajętego pod te lokale części pasa drogowego oraz o zakazanie pozwanej dokonywania dalszych naruszeń posiadania. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż jest posiadaczem zależnym pasa drogowego pod skrzyżowaniem ulic (...) J. P. II/Al. (...) w W., zajętego pod lokal nr (...) oraz właścicielem samego lokalu na podstawie umowy podnajmu zawartej ze (...): M. J. oraz W. K.. Posiadanie nie było naruszane ani kwestionowane przez okres kilkunastu lat. W dniu 6 kwietnia 2013 roku doszło do naruszenia posiadania przez pozwaną poprzez zajęcie przedmiotowego lokalu. Pozwana uniemożliwiła powódce wejście do lokalu, w związku z czym wniesienie powództwa stało się zasadne (pozew, k. 3-10)

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” spółka komandytowa z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając podniosła, iż lokal został ostatecznie opuszczony przez stronę powodową w dniu 7 kwietnia 2013 roku i w tym samym dniu opróżniony z rzeczy tam się znajdujących, które komisyjnie spisano i umieszczono w magazynie strony pozwanej wzywając powódkę do ich osobistego odbioru. Jednocześnie pozwana podniosła, iż na mocy decyzji administracyjnej z dnia 15 czerwca 2012 roku wydanej przez Zarząd Dróg Miejskich w W., przysługuje jej prawo do zajęcia pasa drogowego w obszarze budowlu przejścia podziemnego w W. pod skrzyżowaniem ulic (...). J./Al. (...) II oraz władania i zarządzania pawilonami znajdującymi się w przedmiotowej budowlu, w tym pawilonami nr 137 i 138. Ponadto pozwana wskazała, że wskutek gruntownego remontu lokali (...) doszło do ich połączenia i wydania nowego lokalu nowemu najemcy – (...) spółce z o.o. w W.. W konsekwencji nie istnieje lokal, którego dotyczy żądanie pozwu, a nowy lokal jest we władaniu innego podmiotu (odpowiedź na pozew – k. 93-105).

W piśmie z dnia 8 lipca 2013 roku powódka wniosła o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (k. 206-212).

Postanowieniem z dnia 19 lipca 2013 roku na podstawie art. 194 § 3 k.p.c. wezwano do udziału w sprawie w charakterze pozwanego G. C. spółkę z ograniczoną z siedzibą w W. (k. 279-280).

W piśmie z dnia 5 sierpnia 2013 roku, w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu do sprecyzowania żądania pozwu poprzez wskazanie sposobu przywrócenia posiadania, strona powodowa wskazała, iż przywrócenie posiadania powinno nastąpić poprzez postawienie pomiędzy położonymi w budowlu przejścia podziemnego w W. przy Al. (...)/Al. (...) II lokalami nr (...) ścianki działowej i w ten sposób wyodrębnienie lokalu (...) oraz lokalu (...), którego naruszenie posiadania nastąpiło, jak również opróżnienie i opuszczenie lokalu (...) z obowiązkiem usunięcia z niego wszystkich wniesionych przez pozwaną ruchomości (pismo z dnia 5 sierpnia 2013 roku, k. 289-293).

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana wskazała, że nie jest podmiotem legitymowanym biernie albowiem nie naruszyła posiadania, jak również nie doszło do naruszenia posiadania na jej korzyść. Ponadto pozwana podniosła, że pas drogowy stanowi rzeczy wyłączoną z obrotu i z tej przyczyny nie może być traktowany jako przedmiot posiadania. Nie doszło również do wejścia w posiadanie lokalu albowiem w wyniku przeprowadzonych prac remontowo – modernizacyjnych nastąpiła zmiana konstrukcji i powierzchni lokalu oraz doszło do stworzenia całkowicie nowego obiektu, który nie zawiera ani jednego elementu składającego się na pawilon, którego posiadanie miałyby zostać

wydane powódce. Na koniec pozwana podniosła zarzut sprzeczności żądania z art. 5 k.c. (odpowiedź na pozew k. 384-398).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 listopada 2000 roku pomiędzy współnikami (...) s. c.: M. J. i W. K. oraz (...) (...) (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. doszło do zawarcia umowy podnajmu lokalu nr (...) o powierzchni 19,8 m², położonego w przejściu podziemnym pod Al. (...) / Al. (...) II w W.. Na tej podstawie (...) (...) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. weszła w posiadanie wyżej opisanego lokalu i rozpoczęła prowadzenie w nim działalności handlowej w zakresie sprzedaży artykułów gastronomicznych.

(dowód: okoliczności niesporne; umowa podnajmu lokalu użytkowego z dnia 7 listopada 2000 roku – k. 35-39)

Przez okres kilkunastu lat posiadanie wyżej opisanego lokalu przez (...) (...) (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. nie było naruszane ani kwestionowane. Podpisywane były kolejne aneksy przedłużające czas trwania umowy podnajmu.

(dowód: aneks nr (...) do umowy podnajmu z dnia 7 listopada 2005 roku – k. 40-41, aneks nr (...) do umowy podnajmu z dnia 6 lipca 2010 roku – k. 42)

Na mocy decyzji z dnia 15 czerwca 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” spółka komandytowa z siedzibą w W. uzyskała zezwolenie na zajęcie pasa drogowego, w tym części pasa zajętego pod lokal nr (...).

(dowód: decyzja Zarządu Dróg Miejskich w W. z dnia 15 czerwca 2012 roku nr (...) / (...) (...) – k. 43-45)

W dniu 13 sierpnia 2012 roku została podpisana umowa najmu lokalu użytkowego nr (...) pomiędzy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” spółką komandytową z siedzibą w W. (jako wynajmującym), a spółką (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (jako najemcą).

(dowód: umowa najmu lokalu użytkowego nr (...) z dnia 13 sierpnia 2012 roku, k. 154-155)

Pismem z dnia 27 sierpnia 2012 roku spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” spółka komandytowa z siedzibą w W. wezwała (...) (...) (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. oraz współników (...) s. c. do opuszczenia i opróżnienia lokalu użytkowego nr (...) i przekazania go do dnia 3 września 2012 roku. Lokal nie został przekazany.

(dowód: okoliczności niesporne; pismo z dnia 27 sierpnia 2012 roku, k. 145)

Dnia 6 kwietnia 2013 roku nad ranem pracownicy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” spółki komandytowej z siedzibą w W. wspierani przez pracowników agencji ochrony przystąpili do prac budowlanych w lokalach (...). Rozpoczęto stawianie ogrodzenia oddzielającego teren wokół obu lokali, czym utrudniono swobodny dostęp i prowadzenie działalności gospodarczej w lokalu nr (...). Czynności budowlane zakłócili pracownicy firmy ochroniarskiej działającej na zlecenie (...) (...) (...) spółki z o.o. w T., którzy uniemożliwili zakończenie stawiania ogrodzenia. Został wezwany patrol Policji, który zobowiązał wszystkie osoby znajdujące się w lokalu nr (...) do opuszczenia tego lokalu. Z uwagi na odmowę opuszczenia lokalu wezwano pluton tzw. szybkiego reagowania. Przybyło 12 policjantów z bronią i dopiero na żądanie dowódcy tego plutonu pracownicy (...) (...) (...) spółki z o.o. w T. oraz pracownicy agencji ochrony opuścili lokal. W lokalu pozostały rzeczy stanowiące własność (...) (...) (...) spółki z o.o. w T., które zostały spakowane i wywiezione przez pracowników spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” spółki komandytowej do magazynu. Po wywiezieniu rzeczy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” spółka komandytowa rozpoczęła prace remontowe w obu lokalach.

(dowód: zeznania świadka Z. W. – k. 503-505; zeznania świadka L. K. – k. 539-540; zeznania prezesa zarządu powódki C. P. – k. 584-585; zeznania prezesa zarządu komplementariusza pozwanej ad. 1 W. K. - 585-588)

W dniu 12 kwietnia 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” spółka komandytowa z siedzibą w W. przekazała (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. lokal nr (...). W dacie wydania lokal ten stanowił jedną przestrzeń wydzieloną elementami konstrukcyjnymi przejścia podziemnego (nie było ściany przedzielającej dotychczasowy lokal nr (...) od dotychczasowego lokalu nr (...)). (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przystąpiła do prac adaptacyjnych. Zostały postawione ścianki działowe, położone sufity podwieszane, kasetonowe. Wyposażono lokal w wykonane specjalnie na potrzeby tego lokalu sprzęty i urządzenia. Koszt prac adaptacyjnych wyniósł 370.000 złotych. Od połowy maja 2013 roku do chwili obecnej w lokalu nr 136,137,138 działalność gospodarczą w postaci kawiarni prowadzi (...) spółka z o.o. w W..

(dowód: protokół zdawczo – odbiorczy – k. 404-409; zeznania świadka M. F. – k. 506-507; zeznania świadka G. P. – k. 536-538; zeznania świadka P. O. – k. 538-539; zeznania prezesa zarządu pozwanej ad 2 k. 588-590)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na okolicznościach przyznanych przez drugą stronę (okolicznościach niespornych), dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy oraz zeznaniach wyżej opisanych świadków i stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 336 k.c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

Zgodnie z art. 342 k.c. nie wolno naruszać samowolnie posiadania, chociażby posiadacz był w złej wierze.

Z kolei w myśl art. 344 k.c. przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem. Roszczenie wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia.

Zgodnie z art. 478 k.p.c. w sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego.

Zgodnie z art. 5 k.c., nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Powódka wniosła o przywrócenie utraconego na skutek naruszenia przez pozwaną ad. 1 posiadania lokalu użytkowego nr (...) położonego w budowlu przejścia podziemnego w W. przy ul. (...). J./Al. (...) II i zajętego pod te lokale części pasa drogowego poprzez postawienie ścianki działowej i w ten sposób wyodrębnienie lokalu (...) oraz lokali (...), których naruszenie posiadania nastąpiło, jak również opróżnienie i opuszczenie lokalu (...) z obowiązkiem usunięcia z nich wszystkich wniesionych później rzeczy.

Pozwane spółki wnosząc o oddalenie powództwa zarzuciły brak legitymacji biernej - pozwana ad. 1 wskazała, że nie włada lokalem, a pozwana ad. 2, że nie dokonała naruszenia posiadania, a ewentualne naruszenie posiadania nie nastąpiło na jej korzyść. Ponadto pozwane zarzuciły, że nie istnieje przedmiot, którego dotyczy żądanie pozwu, a pozwana ad. 2 również sprzeczność żądania z treścią art. 5 k.c.

W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporny był fakt, że do dnia 6 kwietnia 2013 roku posiadaczem lokalu była powódka, która weszła w posiadanie lokalu na podstawie umowy podnajmu z dnia 7 listopada 2000 roku. Ponadto

pozwane przyznały, że lokal został przejęty przez pozwaną ad. 1, a następnie w dniu 12 kwietnia 2013 roku przekazany pozwanej ad. 2 na podstawie umowy najmu z dnia 13 sierpnia 2012 roku.

Pozwane nie kwestionowały również okoliczności, w jakich doszło do opuszczenia i opróżnienia lokalu nr (...) oraz przejęcia go przez pozwaną ad. 1. Wszystkie te okoliczności zostały potwierdzone przez prezesa zarządu komplementariusza pozwanej ad. 1 W. K..

Posiadanie, choć jest stanem faktycznym korzysta również z ochrony prawnej. Ma to na celu zapobieganie aktom samodzielnego przywracania posiadania bez wykorzystania aparatu państwa.

Naruszenie posiadania stanowi takie zachowanie się określonej osoby, którego skutkiem jest wkroczenie w sferę władztwa posiadacza. Według ustawodawcy roszczenie posesoryjne zależy od „samowolnego” naruszenia cudzego posiadania. Mamy zaś do czynienia z takim stanem wielokrotnie, w różnych sytuacjach. W pierwszym rzędzie samowolne naruszenie cudzego posiadania występuje wówczas, gdy osoba dopuszczająca się naruszenia w ogóle nie ma prawa do jakiegokolwiek ingerencji w sferę cudzego władztwa nad rzeczą. Po wtóre, jest samowolnym naruszeniem cudzego posiadania dokonywane z przekroczeniem granic dozwolonej samopomocy „odbieranie swojej rzeczy” posiadaczowi przez osobę uprawnioną z tytułu prawa podmiotowego, bez wykorzystania drogi sądowej. Wreszcie, dopuszcza się samowoli osoba egzekwująca samodzielnie (z ominięciem trybu egzekucji sądowej) zasądzone roszczenie (petytoryjne lub posesoryjne) (E. Gniewek, Komentarz do art. 344 kodeksu cywilnego, stan prawny na 1 lipca 2001 roku).

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie nie może budzić wątpliwości, że doszło do naruszenia posiadania powódki poprzez wyzucie z posiadania lokalu nr (...). Zgromadzony w toku procesu materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że opuszczenie lokalu przez powódkę nie nastąpiło dobrowolnie, lecz wskutek działań podjętych przez pozwaną ad. 1. Naruszenie posiadania rozpoczęło się z chwilą ogradzania lokalu w celu rozpoczęcia wykonywania w nim prac remontowych. Czynności te ograniczały dotychczasowy zakres władania powódki utrudniając lub nawet uniemożliwiając swobodny dostęp do lokalu pracownikom powódki oraz klientom. Brak zgody powódki na wydanie lokalu jest tym bardziej jednoznaczny, jeśli weźmie się pod uwagę, że w celu zachowania dotychczasowego stanu władania powódka skorzystała z usług firmy ochroniarskiej. Pozwana ad. 1 z uwagi na niemożliwość przełamania oporu powódki (mimo zaangażowania w tym celu własnej agencji ochrony), wezwała na miejsce patrol Policji, na którego żądanie powódka nadal nie opuściła lokalu. Dopiero przybycie na miejsce tzw. plutonu szybkiego reagowania, tzn. kilkunastu funkcjonariuszy Policji wyposażonych w broń oraz odpowiednie stroje ochronne spowodowało, że pracownicy powódki oraz agencji ochrony opuścili lokal. Nie jest możliwe przyjęcie dobrowolności opuszczenia, skoro nastąpiło to pod groźbą użycia broni palnej przez pluton szybkiego reagowania. Po opuszczeniu lokalu przez powódkę pracownicy pozwanej ad. 1 kontynuowali proces wyzucia powódki z posiadania zajmując powyższy lokal, wynosząc bez zgody powódki wszystkie znajdujące się w lokalu rzeczy ruchome, a w końcu przystępując do prac remontowych i wydając nowemu najemcy wolną przestrzeń składającą się z poprzednio istniejących lokali (...). W przedmiotowej sprawie pozbawienie posiadania nastąpiło wskutek działań podjętych wyłącznie przez pozwaną ad. 1 (funkcjonariusze Policji stanowili jedynie narzędzie służące temu celowi). Zachowanie pozwanej ad. 1 było samowolne albowiem nie nastąpiło wskutek egzekucji na podstawie odpowiedniego tytułu wykonawczego, ani nie stanowiło dozwolonej samopomocy. Należy przy tym podkreślić, że pozwana podjęła powyższe działania, mimo że jest spółką prawa handlowego dysponującą wykwalifikowaną kadrą i korzystającą z pomocy profesjonalnych pełnomocników. W związku z tym musiała mieć świadomość bezprawności swojego zachowania. Jest ono tym bardziej oczywiste, że doszło do niego w toku procesu eksmisyjnego, po oddaleniu zgłoszonego wniosku o zabezpieczenie. W konsekwencji należało przyjąć, że pozwana ad. 1 w sposób zamierzony pozbawiła powódkę posiadania mając świadomość bezprawności swojego zachowania.

Zarzuty pozwanej ad. 1 dotyczące posiadania tytułu prawnego do lokalu nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak wskazano powyżej, z art. 478 k.p.c. wynika, że w sprawach o naruszenie posiadania sąd nie rozpoznaje samego prawa ani dobrej wiary pozwanego. Nie istniało również prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego

do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdzające, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem (art. 344 zd. 2 k.c.).

Bezasadny był również zarzut pozwanej ad. 2 dotyczący wyłączenia pasa drogowego z obrotu, a w związku z tym niemożności jego posiadania. Posiadanie jest stanem faktycznym, więc nie jest uzależnione od możliwości przeniesienia tytułu prawnego do rzeczy (części rzeczy). Ponadto w przedmiotowym procesie przedmiotem posiadania powódki nie był pas drogowy, lecz wydzielony ścianami aluminiowymi lokal nr (...) o powierzchni 19,8 m², położony w przejściu podziemnym pod Al. (...)/Al. (...) II w W.. Okoliczność ta wynika jednoznacznie z treści umowy podnajmu z dnia 7 listopada 2000 roku. W związku z tym zarzuty i twierdzenia dotyczące pasa drogowego nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Po naruszeniu posiadania pozwana ad. 1 w celu wykonania zawartej uprzednio umowy najmu przekazała połączone lokale (...) pozwanej ad. 2. W ocenie Sądu, naruszenie posiadania przez pozwaną ad. 1 nastąpiło na korzyść pozwanej ad. 2. To ona bowiem oczekiwała na objęcie lokalu w posiadanie w celu rozpoczęcia prowadzenia tam działalności gospodarczej. Również sama pozwana ad. 2 zwywała powódkę wcześniej do opuszczenia i wydania lokalu

Pomimo zaistnienia faktu samowolnego posiadania oraz istnienia legitymacji biernej po stronie pozwanej ad. 2 (jako osoby, na korzyść której nastąpiło naruszenie posiadania), powództwo podlegało oddaleniu. Uzasadnione okazały się bowiem zarzuty nie istnienia rzeczy, której dotyczyło naruszenie posiadania oraz sprzeczności żądania z treścią art. 5 k.c.

Zgodnie z poglądami doktryny „jeżeli na skutek naruszenia posiadania rzecz uległa zniszczeniu, wówczas dotychczasowemu posiadaczowi rzeczy przysługują roszczenia odszkodowawcze, dochodzone w zwykłym trybie, a nie w ramach postępowania o naruszenie posiadania” (Teresa A. Filipiak, Komentarz do art. 344 Kodeksu cywilnego, stan prawny na 1 września 2012 roku). W ocenie Sądu, w chwili obecnej nie istnieje przedmiot, którego dotyczyło naruszenie posiadania, tj. lokal o nr (...). Po dokonanych naruszeniu posiadania doszło bowiem do połączenia lokalu (...) z lokalem o nr (...) w ten sposób, że powstał nowy lokal o nr (...). Ponadto nowy posiadacz lokalu, tj. pozwana (...) spółka z o.o. dokonała prac remontowych i adaptacyjnych, wskutek których nie pozostał żaden element, który składał się na poprzednio istniejący lokal nr (...). Zdaniem Sądu, wyżej opisane zmiany doprowadziły do unicestwienia rzeczy. Nie istnieje w związku z tym możliwość przywrócenia posiadania, a w miejsce roszczenia posesoryjnego powódka uzyskała możliwość zgłoszenia roszczeń odszkodowawczych.

Ponadto, uwzględnienie żądania powódki byłoby sprzeczne z treścią art. 5 k.c., tj. z zasadami współzycia społecznego. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego w postępowaniu posesoryjnym nie jest wykluczone powołanie się na art. 5 k.c., choć może mieć to miejsce w wyjątkowych okolicznościach, które w ocenie Sądu zaistniały w przedmiotowej sprawie. Należy podkreślić, że wszystkie negatywne skutki wyroku uwzględniającego powództwo dotknęłyby spółkę (...) spółkę z o.o. w W., która nie miała żadnego udziału, ani nawet wiedzy o działaniach podjętych przez (...) spółka z o.o.” spółkę komandytową w W.. Ponadto pozwana ad. 2, będąc w dobrej wierze dokonała znacznych nakładów na przekazany jej lokal – na kwotę około 370.000 złotych. Nakłady te są tego rodzaju, że większość z nich nie może zostać usunięta bez ich zniszczenia. Należało również mieć na uwadze, że od półtora roku pozwana ad. 2 prowadzi w wyżej opisanym miejscu działalność gospodarczą. Wszystkie te okoliczności przemawiają za uznaniem, że uwzględnienie roszczenia powódki, tj. nakazanie postawienia ścianki działowej, która wyodrębniłaby przestrzeń, którą poprzednio zajmował lokal nr (...) oraz usunięcie wszelkich nakładów i rzeczy wniesionych przez pozwaną ad. 2 stanowiłoby w chwili obecnej zaprzeczenie zasadom uczciwości w relacjach międzyludzkich oraz byłoby sprzeczne z poczuciem sprawiedliwości.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie wyżej opisanych przepisów, orzeczono jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zaistniały przesłanki do nie obciążania powódki kosztami procesu. Należy bowiem wskazać, że jak wskazano powyżej, pozwana ad. 1 samowolnie pozbawiła powódkę posiadania i dokonała tego na

korzyść pozwanej ad. 2. Żądanie zostało oddalone wyłącznie z powodu okoliczności powstałych później i niezależnych od powódki, a dokonanych przez obie pozwane. Nie ma więc podstaw, mimo oddalenia powództwa, do obciążenia strony powodowej kosztami procesu, w szczególności jeśli weźmie się pod uwagę, że w dacie wytoczenia powództwa powódka nie miała świadomości zaistniałych zmian (zresztą część z nich nastąpiła już po wytoczenia powództwa). Z tych samych względów powódka nie została obciążona nie uiszczonymi kosztami sądowymi.